

Popis cesty do školy očima dítěte první třídy

Je to hrozný, školu vidím každéj den a to nejen v týdnu, ale taky v sobotu a v neděli. Bydlím totiž na ulici, na které ta škola přímo je. Voprúz! Takže každéj ráno vstanu a hned jí vidím! Protože k ní vede dlouhatánská ulici a na jednom konci ulice je náš barák a na druhý škola. Do školy jdu většinou po chodníku, jak jinak taky, teda pokud mě zrovna kámoš nehodí do křoví a já pak dostanu výprask od souseďky, že jí ho ničím. Hned nalevo přes silnici je hospoda, tam občas chodí taťka a mamka mu pak nadává. Jdu rovně, pořád vlastně jen rovně, žádná zatáčka tam není, až nahoře. Ale podél ní vlastně taky nejdu, takže jdu pořád rovně. Podél celé cesty do školy jsou řadový domy a mezi těma domama je Jednota, tam si chodím pro to, co doma nemůžu jest. Naproti obchodu je školka, tam jsem chodil předtím, než jsem šel do školy, ale teď už jsem VELKEJ! No a jdu, jdu pořád rovně, sem tam na mě čeká někde kámoš, ale já chodím pozdě, takže ve většině případů na mě žádněj nečeká. No a až dojdu do té zatáčky, tak tam je přechod, tam přeřdu. Ale musím se vždycky podívat, jestli nejede auto, sice tam je třicítka, ale taťka říká, že tam jezdí jak prasata. Sem tam vidím nějakou super bouračku u nás na ulici, protože tam lidi prej nedávají přednost. No a jak přeřdu ten přechod, tak jdu jen rovně po chodníku a už jsem v té naší žluté škole. Vlastně někdy nechodím po chodníku, ale jak nestíhám, tak jdu přes trávník. Před školou máme velké zeleněj trávník a to pak paní učitelka Smejkalová řve. To je ta, jak když s ní máme pozemky, tak jí donesem semínka z domu, zasázíme a ona to pak všechno sní. Taky vypadá jak koule. No a ze školy jdu stejně.

Cesta do školy

Moje cesta do školy mi pěšky trvá hodně dlouho, a proto jezdím autobusem. Vyjdu si o deset minut dřív, než mi jede autobus, seběhnu kopec, kde bydlím, sejdu po rozbitých schodech a jdu směrem k zastávce. Tam potkám své kamarády ze školy. Společně pak jedeme autobusem a povídáme si. Cestou ještě dvakrát někde zastavujeme, ale to mi nevadí. Nejdříve jedeme dlouhou ulicí, na které nic kromě domů není. Potom projíždíme městem, jedeme přes kruháč s kytkama, pak přes most nad řekou a potom alejí kaštanů. Tam odpoledne potom sbíráme kaštany. Ve škole bývám vždycky brzo, a tak jdeme ještě na kolotoč, který stojí u školy. To je fajn, ale jsou tam často starší spolužáci. Z kolotoče odcházíme někdy pozdě, ale vždycky jsme ve škole včas. Cesta domů mě ale baví víc, to vždycky chodíme pěšky a hrajeme po cestě hry.

3

Popis cesty do školy

Do školy chodím každý den od pondělí do pátku. Musím sejít čtyři patra, protože náš dům nemá výtah. Bolí mě hned nohy. Projdu kolem sousedů, kteří ještě spí, a já jim závidím. Vyjdu ven a musím jít dlouhou cestou podél malých obchůdků, které mají také ještě zavřeno. Cesta touto ulicí trvá dlouho a mně se nechce. První jdu kolem obchodu s botami. Tam se moc nedívám, protože mám svoje boty. Pak je pekárna, to vždycky dostanu hlad a těším se na svačinu, kterou mi mamka dala do batohu. Ale můžu ji sníst až o přestávce. Pak jsou ještě nějaké obchody, ale ty už si nepamatuju. Na konci ulice zahnu doprava. Teda jen někdy. Občas to vezmu zkratkou přes parkoviště, kde je závara. Ale většinou ne. Jdu doprava a tam má někdo moc hezké květinářství. Když je venku teplo, hezky to tam voní. Jsou tam kytky různého druhu, které vůbec neznám. Mamka by mi řekla, co je to za kytky. Pak přijdu na zastávku, kde čekám na tramvaj, která mě přiveze přímo před školu. Čekání je nuda. Občas tam potkám nějakého kamaráda, ale jen někdy. Hned jak přijede tramvaj, tak nasednu a najdu si místo, kam se posadím, protože mám těžkou aktovku. Pak se většinou dívám z okna, ale okolí moc nevnímám. Jen vím, že je po cestě vidět z okna restaurace a kousek lesa. Vysednu za tři zastávky. Přejdu přechod a jsem ve škole.

Moje první cesta do školy

Tak už je to tady. Moje první cesta do školy. Ráno vstát pravou, pořádně se nasnídat, vyčistit zuby a nezapomenout maminku. Ta se těší víc než já. Já mám trochu strach. Prý se tam po obědě nespí, ale co, už jsem velký kluk, všichni mi to říkají, to zvládnou. Zavřít dveře, zas ta pravá noha. Krok za krokem, okolo domova důchodců, obchodu, hotelu a cukrárny. HmMMM, tam bych klidně šel, ale maminka řekla ne. Cesta se mi dneska zdá strašně pomalá. Mám batůžek s Pokémony, doufám, že nebude mít nikdo stejný, vybírali jsme ho tak dlouho. Ale kdyby ho někdo měl, fakt chci vědět, který Pokémon je jeho oblíbený a kolik jich už chytil. Je chladno, musel jsem si vzít čepici a teplejší bundu. Nechtěl jsem si brát moc věcí. Slyšel jsem, že tam nemají věšáčky na oblečení s obrázky. Zajímalo by mě, jak si tedy poznám ten svůj. Asi v tom bude nějaký fígl. Mamince se třese ruka, nebo je to moje? Držím se pevně. Okolo vidím i jiné děti, jak jdou buď s maminkami nebo tatínky stejným směrem. Můj tatínek dnes nemohl, musí do práce. Tak důležitý den, a on si klidně jde do práce. Aspoň že má maminka rozum. Ráno jsme mu psali SMSku a mamka mu poslala můj obrázek s taškou a pytlíkem na papučky. Nevím, k čemu mu to bude, ale měl radost. Zato já radost nemám. Fanda klidně mohl zůstat ve školce a já musím sem. Co když se mi ty ostatní děcka nebudou líbit? Raději bych se otočil a vzal to zkratkou zpět do školky. A místo toho škola. Jaká asi bude paní učitelka? Ta naše měla hnědé vlasy a byla moc hodná, takhle bude určitě vypadat stejně. Všechny paní učitelky vypadají stejně. Když jsme se byli s rodiči poprvé ve škole kouknout, neustále se mě tam nějakí lidé ptali na hodně otázek, nakonec se bavili i s maminkou a tatínkem, a ti se mě zeptali, jestli sem chci od příštího roku chodit. Myslím, že jsem se ale rozhodnout nemohl, na rozdíl od Fanouška, jelikož já tady jsem i přes to, že jsem nechtěl. Škola se mi nelíbí. Je velká, chodí do ní spousta starých dětí a říká se, že se tam nesmí o hodině mluvit. Aspoň Maruška to říkala, když přišla s tetou k nám na návštěvu. Jí se tam ale líbí. Má samé jedničky. Sice pořádně nevím, co to je, ale chci je taky. Ještě dvě zatáčky a škola už je za rohem. Okolo ní jsou keře a stromky, jeden z nich sázel můj tatínek, taky sem dřív chodil a povídal, že měl školu rád, a já jí budu mít rád taky. V dlaždičkách jsou praskliny a mně se zamotal sáček do nohou, když jsem je pozoroval a snažil se na ně nešlápnout. Stálo mě to jedno odřené koleno. Maminka říkala, že bych to ani nebyl já, kdybych nepřišel první den do školy jako vandrák. Už se blížíme. Vidím přední záhony, pak střechu, okna vyšších pater, a nakonec celou školu. Stojíme před uličkou, která je zakončená hlavním vchodem. Maminka pokračuje dál a mně taky nic jiného nezbyvá. Než překročím poprvé práh, řekne: „*Toníčku, hlavně pravou!*“

Moje cesta do první třídy

Dnes ráno jsem musel vstávat brzo. Jako obvykle, ale ještě dřív. Dneska jsem už nemusel do školky. Poprvé za tři roky, co jsem tam chodil. Dneska jsem totiž poprvé šel do školy. Škola, kam teď budu chodit, je na opačném konci města, kde to vůbec neznám. Naštěstí jsem dnes ještě nemusel jít sám. Byla se mnou moje mamínka. Jeli jsme autobusem, který jsme málem nestihli. Všecko bylo jaksi jiné. Autobus měl na sobě napsáno číslo 7, to já už poznám. Mám totiž sedm roků. Byl to oranžový autobus a moc se mně líbil. Pomerančová je mamínčina oblíbená. Vezl nás pan řidič, který si celou cestu pobrukoval. Mamínka se usmívala a já jsem se koukal z okna z průzkumných důvodů a i proto, že brzy budu jezdit sám.

Nejprve jsme vyjeli z naší čtvrti, kterou znám jako své boty. Pak to začalo být zajímavější. Trasa vedla kolem boháčské čtvrti, to mi mamínka vysvětlila, když upozorovala, jak zírám na ty obří domy. Říká se jim vily. To je skoro jako vily, ale krátce. Nejvíce se mi ale líbil most, na který jsme vyjeli takovým zatočeným podmostem. Bylo odtamtud vidět skoro až za město, kde máme zahradu a kam jsem v létě chodil hlavně s babičkou, když mě hlídala. Mamínka totiž musela pracovat.

Poznal jsem, že se blížíme k cíli, když se před námi objevilo velikanánské sportovní hřiště. Začalo mě šimrat tam v bříšku. Tady se bude hrát fotbal jedna radost! Doufám, že tělocvik budeme mít každý den. Za ním se hrdě tyčila ještě větší budova, pestrobarevná, takie asi škola. Ano, bylo to tak. Pan řidič zastavil přímo před hlavním vchodem. Všude se to hemžilo aktovkami a pytlíky s papučkami. Snad jsem ten svůj nezapomněl doma v předšíní na věšáku. Ne, mamínka ho schovala k sobě do své obří pracovní kabelky.

A jsme tu. Teď jen najít naši prvníáčkou šatnu, odložit si věci, nazout papuče a hurá do třídy. Fakt se těším. Budu sedět s Františkem, dohodli jsme se tak už dávno ve školce. Stačí teď jenom projít těmito velkými bílými plastovými dveřmi a začne nová etapa mého života.

Honzík I. A

Cesta do základní školy očima chlapce z první třídy

Každý den vstávám do školy o půl 7. Do školy vycházíme se sestrou Laurou, která chodí do školky a bráchou Kristiánem, který chodí do 3. třídy společně s mamkou nebo tatškou. Někdy jezdíme autem a někdy pěšky. Buď chodíme okolo kostela, nebo druhá cesta je kolem Chráněného domu. Po cestě sestra Laura vždycky bečí, protože se jí nechce jít do školky. Taky potkáváme strýce Tonda, který nás někdy hlídá. Potkáváme taky paní učitelku, která je s námi ráno ve družině. Někdy spěcháme do školy, protože se nám nechce vstávat. Vždycky se těším, jak půjdeme po obědě s družinou na hřiště nebo do tělocvičny. Naše paní kuchařky hodně dobře vaří. Těším se taky na své spolužáky. Kousek před školou se k nám přidávají další děcka a jdeme společně do školy. Kdo je první u dveří, ten zazvoní na „družina“.

(inspirace 7letým chlapcem)

Cesta do školy

Léto na mě z dálky mává. Loučí se. Scházím líně schody ze třetího patra. Z okna vidím, jak ještě teplé slunce ukazuje na fotbalové hřiště, které je prázdné. Úplně prázdné. A já bych se tak moc chtěl rozběhnout za balónem, za Kubou, za Jirkou, prostě za klukama! U cesty vedle nízkého šedivého domu už na mě čeká Tom. Malé kamínky na starém chodníku nám nahrazují kopačák, spoustu kopačáků. Míjíme domy našich kamarádů, taky prázdné hřiště, na které ještě smutně koukneme a pak zase dál pokračujeme ve hře, dokud nás nezastaví přechod. To mamka říkává, ať dáváme pozor a raději se dvakrát rozhlédneme. Pozvedneme hlavu, zleva přichází další děti, taky jeden cyklista a zprava nikdo. Přejdeme. A to už na nás upřeně kouká velká zelená budova, naše škola. Mohutné vchodové dveře připomínají tlamu velkého krokodýla, která pohlcuje jedno dítě za druhým. Ještě pár kroků podél pomalované stěny a už pohlcuje i nás.

Vstanu, nasnídám se, vyčistím si zuby a jdu. Vyjdu z našeho domu a dám se doprava. Na konci ulice se dám doleva. Než přejdu na druhou stranu, musím se podívat doprava, jestli tam nejede žádné auto, protože tatínek říká, že je naše ulice jednosměrka a z druhé strany nic jet nemůže. Pro jistotu se vždycky ale podívám i doleva. Přejdu cestu a jdu asi 100 metrů rovně. Dostanu se na velkou křižovatku, kde se taky musím podívat doleva i doprava. To mi vždycky říká maminka. Někdy mi s přechodem pomáhá hodný pán převaděč. Přejdu na druhou stranu a jdu zase rovně. Za žlutou budovou odbočím doleva. Projdu kolem bílé budovy VZP a zastavím se zase na přechodě. Rozhlédnu se doleva, protože je to zase jednosměrka, a jdu. Pořád rovně na další přechod, kde se kokám doleva, jestli nejede kolo, doprava jestli nejede auto. Kousek mě už čekají moji kamarádi, tak za nima běžím. A potom jdeme společně do školy do šatny, kde si vezmeme papuče a jdeme do třídy.

9

Popis cesty do (základní) školy očima chlapce z první třídy

Cesta do školy není daleká. Když vyjdu z domu, hned vidím cestu. Po té cestě dojdu k silnici. Vedle silnice je chodník a po tom chodníku musím jít. Jdu doprava. Chodník je dlážděný. Jdu jednou ulicí a dojdu na křižovatku. Křižovatka je velká a teď jezdí hodně aut. Musím přejít křižovatku. Dojdu k přechodu a čekám na zelenou. Hned naproti je velký barevný dům. Cesta do školy vede kolem něj. Jdu kolem toho barevného domu a po druhé straně ulice jsou taky barevné domy. Je to pěkná ulice. V jednom domě je obchod s potravinami. Má nad dveřmi velkou ceduli s nápisem „Potraviny u Nováka“. Vedle potravin je bílý dům. Za tím domem zahnu doleva. Odtud už je vidět škola. Je to velká budova. Má žlutou a šedou barvu. Je vidět hned z dálky. Každý ji pozná. Když už jsem skoro u školy, vidím velké a hnědé dveře. To je hlavní vchod do školy.

Popis cesty do školy očima chlapěčka z první třídy.

Cesta do školy mi trvá déle, než jsem chodil do školky. Do školky se dívám z okna obývacího a škola je ještě kousek dál. Zdá se mi, že to není tak daleko, ale táta říká, že to stihneme doběhnout i za pět minut. Je pravda, že tam jsme docela rychle, asi tak rychle, jak když se oblékám.

Chodím tam pěšky s mámou nebo tátou, výjimečně sám.

Hned jak vylezeme takhle z našeho vchodu, vidím řeku a chvíli jdeme vedle ní. Vlastně můžeme jít kolem školky rovně přes most nebo jdeme rovnou kolem řeky druhou cestou. Vždycky jdeme kolem řeky a někdy cestou krmíme kačeny nebo tam hážu nedojezenou svačinu cestou ze školy. Potom přejdeme velkou silnici, jezdí tam docela dobrý autáky a s tátou si vždycky ukazujeme, který z nich se nám líbí. Jednou tam dokonce projelo i Ferrari, to bych jednou chtěl. Hlavně se přes tu silnici díváme na tramvaje, protože ty jedou moc rychle a my je nesmíme přehlédnout. Jak přejdu silnici, hned tam je pekařství, kde mi někdy táta koupí svačinu když mi ji máma nestihne nachystat. Je to taková zelená budova, která mě vede až k další silnici, která je už menší. Tam už jsou zaparkovaná různá další auta a když jdu s tátou, tak si říkáme značky aut. Nejčastěji tam stávají Škodovky. S maminkou si to tak neříkáme, protože ji to prý moc nezajímá. Když jdu sám tak si to stejně říkám jako s tátou, abych měl přehled, jaká auta tam zrovna stojí. Když přejdeme tu malou silnici, vidím velkou červenou budovu, to je už škola. Když jdu kolem dlouhých keřů, dovedou mě až ke vchodu školy. Tam je uprostřed chodníku zahrádka s nějakými květinami, jsou to asi růže. Nesmíme ale chodit ke vchodu do školy zkratkou bokem přes trávu, ale musíme jít kolem těch keřů po chodníku, jinak nás pan školník pošle zpátky, abychom si to prý konečně pořádně zapamatovali.

Jdu po staré známé cestě do školy. Je široká. Po pravé straně jsou domy, naskládané jeden vedle druhého. Tady bydlí paní Pašková. Kousek dál zase pan Šebelka. Na druhé straně teče potok. Moc hezky bublá. Ten zvuk se mi líbí. Dojdu na rozcestí k zastávce autobusu. Dá se tomu také říct náves. Jdu rovně, kolem dalších známých domů. Najednou se opět na druhé straně objevuje bublající potůček. Jsem tak v půlce cesty do školy. Vidím velké hřiště, na které si chodíváme často hrát. A také tam míváme tělocvik. V tuto chvíli tam nikdo není. Všichni jsou na cestě do školy. Jdu kolem plotu hřiště a dívám se na zelený trávník. Dojdu k rozcestí u hřiště. Stále pokračuju rovnou cestou. Po obou stranách jsou další a další domky se zahrádkami. Ale nikde nikdo není. Všichni jsou buď ve škole, nebo v práci. A tady to je. Velká školní brána, která je otevřená. Beru za kliku velkých těžkých červených dveří a mizím v nich.

Má cesta do školy

Ráno vstanu a 7.20 máme sraz s Matějem na křižovatce. Do školy to máme kousek a naši už nám dovolili chodit sami. Takže si jako připadáme celkem důležitě. Moc dětí do školy samo chodit nemůže a chodí s rodiči. Matěj má často zpoždění, to mě jako štve. Ale je to kámoš, takže se něho nezlobím. Sedíme taky spolu v lavici. Nejdřív si spolu plácnem jako na pozdrav. Po cestě si většinou říkáme, co jsme dělali odpoledne. Já hraju fotbal, tak mám hodně trenálů. Vždycky potkáme nějaké spolužáky. Přemýšlíme o tom, co nám asi mamky daly na svačinu. No a jak jdem, tak si vždycky kopeme s nějakým šutrem, abychom jako trénovali. Matěj taky hraje fotbal. Nesnášíme ten kopec ke škole. Ten je za trest, vždycky funíme jak blázni. Kolem nás jsou jenom baráky, občas nějaký strom. Nic zajímavého. Občas se zastavíme a hledáme náš šutr. Ten se vždycky někam zatoulá. No a potom máme trošku zpoždění, ale do školy to vždycky stihnem, to jako jo. Většinou stejně ještě před školou čekáme.

Pan školník otvírá až v 7.40. U školy je dětské hřiště, tam ale máme zákaz chodit. Když čekáme před školou, tak to si vždycky ukazujem kartičky s dalšíma klukama, které sbíráme. Pak pan školník odemče a jdeme do šatny a celý den jsme ve škole.